

Så vil jeg spørge ministeren, om ikke også det er et problem, at selv om det så lykkedes forslagsstillerne at konkretisere en smule og lave et kommissorium, så var vi lige vidt. Så fik forslagsstillerne jo netop ikke vendt hver en sten, når det viste sig, at alt det, bagmandspolitiet havde brugt under efterforskningen, kun var som forudsætninger, men ikke direkte blev brugt i straffesagen. Så lå der jo en masse stender, der ikke blev vendt.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg betragter mest fru Line Barfods indlæg som nogle klare tilkendegivelser af, hvordan Enhedslisten ser på problemstillingen, men jeg hørte i hvert fald, at fru Line Barfod gjorde meget ud af at sige, at åbenhed var et centralt element for Enhedslisten.

For så vidt angår hr. Aage Frandsens spørgsmål, vil jeg sige: Jeg ved ikke, hvad bagmandspolitiet sidder og arbejder med. Jeg ved ikke, hvor langt de er i deres efterforskning, og jeg ved ikke, hvad der dukker op det næste halve år, det næste hele år, de næste par år. Det ved jeg simpelt hen ikke. Derfor kan og vil jeg ikke afgive nogle som helst løfter eller komme med sandsynlighedsberegninger på, hvad der vil indgå i den strafferetlige sag, og hvad der vil indgå i domstolenes vurdering.

Her er vi inde ved noget af det, der er det centrale i denne her sag. Der er områder, hvor man tænker, at det kan da ikke passe, at politiet tager sig af det. Men hvad hvis bagmandspolitiet alligevel finder ud af, at det er et forhold, man gerne vil undersøge? Vil Folketingets flertal så vedstå sig sit ansvar, at man nedsatte en undersøgelseskommission, der greb forstyrrende ind i politiets arbejde? Det er spørgsmålet.

Derfor fastholder jeg på regeringens vegne, at vi er modstandere af konkurrerende undersøgelser. Vi er modstandere af dobbeltundersøgelser af de samme forhold. Hvis det var så enkelt, at man kunne sige, at enten er det den ene eller den anden, så var det nemmere at forholde sig til. Men det, der er et af de store problemer i denne her sag, er, at vi ikke kan forudsige, hvorledes bagmandspolitiet vil agere, hvad de laver, og hvad de vil beskæftige sig med i månederne, der kommer.

Det er lige præcis det, der har været synspunktet hele vejen igennem og årsagen til, at vi har været nervøse for, at undersøgelseskommissionen skulle blive nedsat under de forudsætninger, som Folketingets flertal i dag fremfører.

Vi er simpelt hen bange for, at det går galt. Det er for at sige det, som det er.

Nu har jeg sagt det, det vil stå i Folketingets forhandlinger, og det vil stå der for eftertiden. Når den undersøgelseskommission går i gang, må vi se, hvordan det videre forløb kommer til at være, men jeg må blankt erkende, at jeg synes, det er et meget stort ansvar, Folketingets flertal tager på sine skuldre, når man tager så let på den her del af problemstillingen, som man åbenbart gør, når man mener, det er nemt lige at lave nogle afgrænsninger. Jeg tror, det er ekstremt vanskeligt at lave de afgrænsninger, det må jeg bare sige.

Men mit budskab i dag er, at på trods af at vi er politisk uenige om det fornuftige i at nedsætte en undersøgelseskommission på dette grundlag, så er jeg stadig væk meget villig til at hjælpe til, at der trods alt kommer de afgrænsninger i forhold til lov om undersøgelseskommissioner, der gør, at man kan få udarbejdet et kommissorium, selvfølgelig i samråd med Udvalget for Forretningsordenen. Den arbejdsstrøje skal jeg nok trække i og være behjælpelig, også selv om der er politisk uenighed.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Så er der igen tre spørgere. Det er hr. Svend Auken, det er hr. Aage Frandsen, og det er hr. Poul Nødgaard.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Ministeren føler, at vi andre har et stort ansvar. Men hvis ministeren siger ja til noget, hun er så meget imod, så påtager hun sig jo også et ansvar, for det er hende, der skal føre det ud i livet.

Jeg synes, vi er ved at rykke os meget, hvis en minister siger, at det her strider imod alt, hvad hun tror på, og alt, hvad hun synes er rigtigt, og hun så alligevel medvirker ved gennemførelsen af det. At være minister er ikke et borgerligt ombud.

Hvis man siger, at man vil være minister, så er det, fordi man er indstillet på at gøre det, der skal gøres og tage ansvaret for det. Man fraskriver sig ikke ansvaret, fordi der er andre, der har vedtaget en folketingsbeslutning. Man har den mulighed, at man kan gå af. Det ønsker jeg ikke for ministeren, for jeg har faktisk stor sympati for ministeren. Men de svar, hun er kommet med i dag, efterlader i den grad et indtryk af mangel på vilje til at sætte sig ned og forhandle for at løse de praktiske problemer.